

ВЪВЕДЕНИЕ

Просветление в пустинята

Сегемте правила на живота в социалните мрежи

През март 2013 г. с приятеля ми Скот направихме годишното си пътуване от дома ни в Лос Анджелис до националния парк „Джосуа Трий“ за редовната ни „дигитална детоксикация“ и пости в ексцентричния спа курорт WeCare – убежище, което помежду си шеговито наричаме „дрис лагер“. Както и при досегашните ни подобни пътувания, отчаяно се нуждаехме от почивка. **Списание *Details* наскоро беше качило** донякъде притеснителния етикет „дигитални бунтовници“ на неколцина предприемачи, сред които и моя милост, и имах задача да изразя с графика „бъдещето на социалните мрежи“. Искях да дам на списанието илюстрация, която да кара хората да се замислят и в началото на почивката ни се чувствах притеснен, че все още не съм измислил картина, която да отрази адекватно огромното аморфно море на технологиите и промяната, случваща се пред очите ни. Какви можеха да бъдат аналозите? Как можех да създам карта на взаимосвързаните потребители на социалните мрежи?

Винаги съм бил визуален човек с дълбоки чувства към изкуството и повтарящите се мотиви. Но с всяка моя сутрешна разходка из пустинята, мисълта ми се връщаше към всички таблици и графики, които бях създавал от първата си работа в дигиталния свят в компанията Qwest Communications преди две десетилетия. Бях блокирал. Нито една от досегашните ми дър-

вовидни диаграми и схеми на свързани в мрежа компютри не улавяше нюанса на човешките същества, общуващи помежду си, нито обясняваше сложността на „харесването“, „споделянето“, „ретуитването“. Умът ми се рееше в миналото и се върна още по-назад, към рисунките от хематологичната лаборатория, в която работех през ученическите ми години. По онова време бях обсебен от микробиологията и бях запомнил цветните картини, изобразяващи метаболитните събития, които описват всичко, което се случва „от порязването до заздравяването“ по време на съсирването на кръвта. Еволюиралата система на тромбоцитите, променящите формата си мегакариоцити, които нямат ядра, невероятното лепило на фибрина, подобно на паяк. На 16 години спечелих второ място в света с разработката си за Международния панаир за наука и изобретения в центъра Ерсот на Disney на тема „Подробни характеристики на гликопротеин IIb – IIIa основният фибриногенен рецептор в човешките тромбоцити“. Да, бях абсолютен зубър.

След гимназията допуснах познанията ми за биологичните феномени да западнат. Последователно се записах на летни курсове по психология, морска биология и молекулярна биология в Харвард, а след това открих, че наистина харесвам тревата, което ми помогна да отпусна ума си и да обузда неконтролируемия си дефицит на внимание. В университета Вандербилт, известен с богатото си културно наследство и литературни програми, направих още един завой далеч от биологията. Завърших френска ренесансова литература и се запалих по начина, по който Католическата църква успява да изгради и след това да изгуби контрола върху информацията, как печатарската преса на Гутенберг и въвеждането на детски градини водят до появата на грамотна средна класа и как всичко това създава масмедиие такива, каквито ги познаваме през XX в., когато съм роден. Вдъхновен от музиката на Talking Heads и подривните идеи на Нийл Постман, Тийдър Рожак, Джеймс Туичъл и контракултурата на Бъркли през 60-те години на XX в., развих и своето презрение към новата порода корпоративни началници.

Съзерцавайки пустинята почувствах, че пропастта между живота ми тогава и сега е придобила размерите на пустошта пред мен. От задръстен, обичаш природата зубър от Мисисипи се бях превърнал в шеф на лъскавата медийна компания, която бях основал заедно с двама от най-колоритните образи на Холивуд. Работата ни беше да осъществяваме контакти на стотици топзвезди с милиони свързани помежду си хора. Внезапно в лишеното ми от храна съзнание връзката между тях стана по-ясна от всякога и получих един от така редките моменти на прозрение. Знанието, което бях натрупал в биологичната лаборатория, и изучаването ми на историята на комуникацията изведнъж се сляха и фиууу!, в главата ми нахлуха ярки образи на микроскопичните клетки и вируси, които бях наблюдавал в предметните стъкла. Това беше то! Социалните мрежи наподобяваха организъм. Комуникационната ни мрежа беше еволюирала до живо, „дишащо“ същество, с помощта на което си изкарвах хляба. Ако наистина е жив организъм, мислех си, би трябвало за него да важат правилата на живота. Аз, лабораторният плъх, превърнал се в „дигитален бунтовник“, бях само една от милиардите отделни клетки в този организъм. Ние сме клетките, а нашите свързани, безкрайни и повсеместни интернет мрежи са субстратът за тази нова форма на живот*.

Дали метафората ми беше твърде опростяваща, или илюзорно прозрение, плод на твърде много жегата и недостатъчно храна? В седмиците и месеците, които последваха, безмилостно тествах сравнението между социалните мрежи и биологията, подлагайки го на най-различни сценарии. А когато го приложих

* Оттогава си блъскам главата дали най-добрата метафора е тази на един единствен организъм, на група от свързани организми в екосистема, или някакъв суперорганизъм? Решихме, че ще го наречем „Социален организъм“ в единствено число, за да запазим постоянството, но и другите идеи са подходящи. Ако ви се струва, че определенията са малко неясни, то си струва да припомним, че самият природен свят винаги се подчинява на правилата, които измисляме. Вирусите например са особено трудни за категоризиране. Повечето учени не смятат вирусите за форма на живот, тъй като нямат клетъчна структура, но разполагат със своя генетична информация с инструкции да променят приемника и след това да се размножат. В живота има тънкости и сложни моменти, които не се поддават на лесна класификация – също както и в Социалния организъм. – Б.а.

към работата си в *theAudience* – компанията, която бях основал три години по-рано с холивудския ловец на таланти Ари Иманюел и с основателя на *Napster* Шон Паркър – метафората изглеждаше още по-реална. Компанията ни *theAudience* използваше екосистема, в която изпълнителите, марките, събитията и феновете са свързани в мрежи от органични връзки чрез влиятелни личности, чиито послания достигаха до над един милиард клиенти месечно. Съдържанието, което публикувахме, беше специално създадено да открие мотивите и да се прикрепя към хората или „клетките“, съставляващи тези мрежи. Впоследствие те възпроизвеждаха съдържанието по начин, подобен на работата на биологичните вируси, които използват вътрешното устройство на човешките клетки, за да се разпространяват в процес на самовъзпроизводство. Неслучайно се хвалехме, че сме открили формулата, която може да направи идеите и съдържанието вирусни.

Докато обмислях метафората си по-обстойно, започнах да гледам на потребителите на социалните мрежи по света като на 1,5 млрд. автономни организми, свързани чрез машините за споделяне на емоции, с които разполагаме, изграждащи връзки, по-силни от времето и разстоянието. Сборът от тези части, които си взаимодействат така гладко, е единният Социален организъм, форма на живот, която постоянно бива подхранвана, расте и еволюира. Споделяйки и възпроизвеждайки пакети от информация като мими (например когато споделяме видео във Facebook), ние, клетките на организма, спомагаме за еволюционния процес, точно както за прехвърлянето на генетична информация между живите организми.

Скоро вече виждах цялата среда на социалните мрежи през тази нова призма. Най-ефективната комуникация в тези платформи, като хаштаговете #BlackLivesMatter и #TakeItDown, беше чрез трансформиращи мими – изграждащите блокчета на нашата еволюираща културна ДНК. **(Връзката между мими и гени** произлиза от идеите на Ричард Докинс, който за първи път въвежда термина „мем“ през 1976 г.).

От доста години биологичният термин „вирусен“ се използва, за да се означи феномен, при който онлайн съдържание бива разглеждано и споделяно в големи мащаби. В концепцията си за Социалния организъм открих и други измерения на тази концепция. Биологичният вирус търси рецептори във външната мембрана на клетките, през които може да влезе в цитоплазмата им. Веднъж проникнал, вирусът добавя своята информация, за да започне да променя ДНК на клетката. Този процес предизвиква генетична мутация – феномен, който в по-голямата си част остава незабелязан вътре в телата ни. Резултатът понякога може да бъде заболяване, но с времето атаката на вируса може да създаде и нови защитни реакции и да допринесе за биологичната еволюция. Осъзнах, че вирусното медийно съдържание се прикрепя по подобен начин към това, което наричам наши лични рецептори на афинитет. Веднъж проникнало в човешката „клетка“ от мрежата, това привлекателно съдържание бавно започва да променя мемичния код, който оформя мисленето ни. Често ефектите са незначителни (споделянето на смешно клипче с котки води до смях и може би до желание за гледане на още клипчета с котки) или позитивни; понякога са тежки, подобни на заболяване и дори заплашващи Социалния организъм (например употребата на социални мрежи от страна на Ислямска държава, които призовават към извършване на актове на насилие).

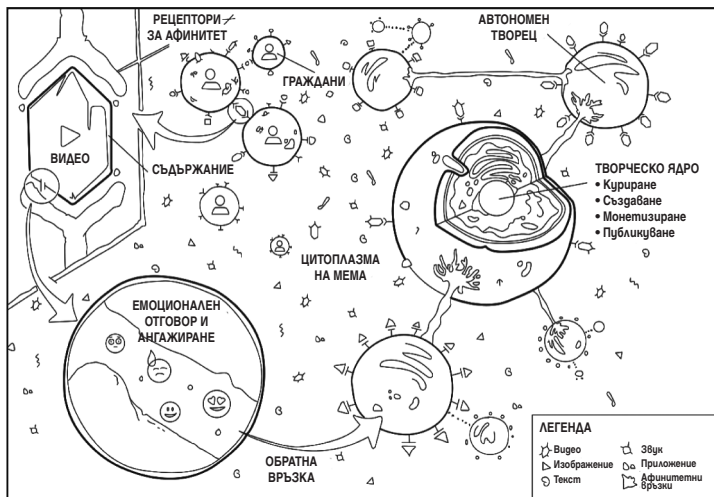
Социалните мрежи се развиват и еволюират, за да се превърнат в изключително сложен организъм. Сякаш преминават от проста форма на живот като амеба до комплексността на многоклетъчните организми, като човешкото тяло. Дейността в тази постоянно разширяваща се мрежа от взаимодействащи хора започва със статични действия – като изпращането на имейл например. По-късно към това се добавят малко по-интерактивно общуване като публикации в блогове, които могат да бъдат прочетени от много по-широк кръг читатели. Днес дейностите в социалните мрежи включват умопомрачително многообразие от взаимовръзки. В новия, далеч по-еволюиран организъм, едно-единствено видео в YouTube може да бъде споделено един

милион пъти и на свой ред да вдъхнови безброй производни, пародии, меми, хаштагове и разговори, като всички те увеличават повече и повече културното въздействие на оригиналната работа. Този поток от информация може да тече навън, достигайки все по-широка публика, но също и да се обърне назад към източника си под формата на саморегулиращ се приток на нови идеи. Невъзможно е да съставим карта на тези неизброими взаимодействия, реакции и контрареакции в главите ни. Те са отвъд линейните, каузални обяснения, които мозъците ни са склонни да търсят, оставяйки ни претрупани с информация. Точно както мощните компютри позволяват на днешните учени да изследват неразбираемо сложните някога функции на човешкото тяло, така и в дигиталния свят се появяват все повече инструменти в областта на анализа на данни (Big Data*), чрез които може да се проследи работата на Социалния организъм.

Тези анализи, особено графичните илюстрации, генерирани от анализа на данни в социалните мрежи, ми помогнаха да подчертая паралелите с микробиологията, които бях открил в онзи момент на просветление в националния парк „Джошуа Трий“. Осъзнах, че ако следваме пътищата на биологията, можем да научим как работи тази нова органична медийна архитектура. В съзнанието ми вече нямаше съмнение каква илюстрация щях да изпратя на списание *Details*:

Спомняте ли си часовете по биология в гимназията? За мен това беше моментът, в който пътуването ми започна. Бях шумно дете, но, за щастие, учителката ми по биология г-жа Францискети видя нещо в мен. (В скорошен разговор във Facebook тя ме описа като „най-шурия, но и най-интелигентния ученик, който някога съм имала“). Г-жа Францискети ми уреди почасова работа в хематологичната лаборатория „Лиса К. Дженингс“ в болницата към Университета на Тенеси. Беше страхотно.

* *Big Data* – изключително голям обем от данни и технологиите, с които те могат да бъдат обработени, за да се изведат модели, тенденции в която и да е област на човешката дейност. Разликата между досегашния анализ на тези данни и анализът с Big Data е, че последният е в пъти по-точен и колкото повече данни се обработват, толкова повече расте точността. – Б.р.

Едно от първите неща, които всеки научава в час по биология, е, че животът има седем основни характеристики – набор от ясни и важни правила, които различават живата от неживата материя във физическия свят.

Нека ги припомним:

- 1. Клетъчна структура.** Живите същества са организирани около клетки. Те могат да бъдат прости, едноклетъчни амеби, или сложни многоклетъчни структури като човешкото тяло, обединяващо трилиони различни клетки, които изпълняват специализирани роли.
- 2. Метаболизъм.** Живите организми имат нужда от подхранване, при което метаболизмът им превръща химични вещества (нутриенти) и енергия в клетъчна материя, като в същото време произвеждат разграждаща се органична материя като отпаден продукт. Казано накратко, живите организми се нуждаят от храна и се прочистват от отпадъците.
- 3. Растеж и сложност.** Произвеждайки повече клетъчна материя отколкото органични отпадъци, живите организми растат с времето и стават по-сложни.

4. **Хомеостаза.** Организмите регулират вътрешната си среда и предприемат действия, за да се поддържат в балансирано и стабилно състояние.
5. **Отговори на стимули.** Живите организми отговарят на промените във външната среда, като променят състава или поведението си, за да се предпазят.
6. **Репродукция.** Живите организми създават поколение.
7. **Адаптация/Еволюция.** Живите организми се адаптират към трайните промени в околната среда. В дългосрочен план, прехвърляйки оцелелите гени на поколението си, те еволюират.

При тази разходка в пустинята през 2013 г. подложих на проверка тези седем правила и тяхната връзка с нашето общество и случващото се в социалните мрежи. Приложих ги към моята работа в миналото, от *Disney* до *theAudience*. Понякога описвам кариерата си като изкачване по т.нар. OSI модел – започва се от фибровлакната и безжичния интернет и преминава през системи от данни, приложения и социални мрежи и се стига до съдържанието в тези мрежи и в крайна сметка до хората зад това съдържание. Виждайки кои видове маркетинг, вирусни сензации и рекламни кампании успяват и се провалят при тези обстоятелства, бях убеден, че седемте правила са приложими почти директно към социалните мрежи също както и в биологията.

Да вземем например правило номер едно, клетъчната структура. Милиардите свързани помежду си хора, които действат според емоциите си, съставляват клетките на Социалния организъм. Както и при други сложни клетъчни организми, например човешкото тяло, както и при други природни феномени, свързани с общности, като пчелни рояци и мравуняци, клетките на Социалния организъм формират холархия. **Всяка човешка единица** в мрежата представлява нещо, което австрийският интелектуалец Артур Кьостлер описва като холон, едновременно независима частица и част от по-голямо цяло. Дейността на холона е автономна, но и в същото

време ограничена и подчиняваща се на правилата на активност на по-голямата група.

Тази общност от клетки лакомо поглъща постоянния поток от включвания, коментари, селфита, статии и нови идеи, дигитално превърнати в текст, картинки и видео. Можем да разгледаме съдържанието, публикувано в тези системи, като своеобразна тяхна храна, а колкото повече се храни, толкова по-голям и сложен става Социалният организъм в своите междуклетъчни връзки и обхват на мрежите. Ето как стигаме до правила две и три. Метаболизмът на организма обработва съдържанието, като го поглъща, споделя и прекроява, за да позволи растеж. Междувременно се прочиства от отпадъците – цялото онова съдържание, което се проваля в стремежа да постигне масов обхват, милиардите твитове, които остават изгубени в пространството, YouTube клиповете, оставащи си с двуцифрен брой гледания и онези потребители на социалните мрежи, които нарушават правилата и биват прогонени от бдителни пазители. Каква съдба ще сполети дадено съдържание или ядро от мрежата зависи от това дали Социалния организъм го смята за здравословна храна. Като човек, който е наблюдавал грешките и успехите на създателите на съдържание във и извън света на медиите, научих кои видове съдържание подхранват социалните мрежи (съответно са абсорбирани и възпроизведени) и кои – не. Ще разгледаме тези идеи в следващите страници.

Четвъртото правило за хомеостазата, че живите организми регулират своята вътрешна среда, за да поддържат баланс – ни води до концепцията на метаболитните пътища. В биологичния организъм това са вериги от химични реакции, по които молекулярните компоненти координират действията си вътре в клетката и извън нея. Те са комуникационните линии на клетката и ако са нарушени, различните части от системата няма да знаят какво правят останалите. Хомеостазата ще се провали – вътрешната температура на организма ще се повиши твърде бързо в горещ ден или нивата на киселинност ще скочат, когато се приема определена храна. Представете си дърво, чийто клон е прекършен – всички листа и

клонки след точката на пречупване не могат да получават водата и хранителните вещества, от които имат нужда, за да се извършва фотосинтезата, затова изсъхват и умират. Същото е и в социалните мрежи, където пътищата за комуникация и емоционален обмен трябва да останат отворени. В противен случай няма възможност за постигане на равновесие, а системата не може да търпи това.

Днешните онлайн мениджъри невини се чувстват комфортно с такава позиция. Първата инстинктивна реакция на хората, които градят марки за обществени фигури, големи компании или изпълнители, често е да ограничат потока от информация, за да поддържат контрол на собствеността и „ексклузивност“ на информацията. Този избор е погрешен. Виждал съм как успешно и доходоносно съдържание внезапно губи ускорението си, щом комуникацията се затвори, или да не дава Господ, ако е публикувано ексклузивно в услугата на Jay-Z „TIDAL“. Правилата на биологията казват, че хората, които управляват информация (и авторски права) – независимо дали са изпълнители, журналисти, рекламисти, маркетинг мениджъри, корпоративни издатели или правителства – трябва да бъдат далеч по-свободни в подхода си, ако искат да стигнат до хората и да се свържат с тях.

За да илюстрираме правило номер пет, отговорът на организацията към външни стимули, нека се върнем към масовото убийство в Чарлстън. За мнозина американци, особено за чернокожите, убийствата и снимките на Дилън Рууф са трудна за понасяне гледка. Така голямата общност на потребителите на социални мрежи, която обхваща пълния спектър от расово разнообразното американско общество, не може повече да търпи символ на нетолерантност и разделение като знамето на Конфедерацията. За мен Чарлстън е пример как периодично „движенията“, родени от хаштагове, изпълняват ролята на отговор на имунната система. Те са дразнителите, антигените, които предизвикват емоционална и функционална реакция, за да се брани тялото от атаките на патогени.

С шестото и седмото правило – възпроизвеждане и адаптация/еволюция – виждаме дълготрайния ефект на Социалния ор-

ганизъм върху културата ни. Мемите, тези единици структуроопределяща за културата и социалната ни ДНК информация, водят до възхода на други мими и идеи чрез процес на възпроизводство. Междувременно организъмът е изправен срещу постоянен конфликт, когато идеите, застъпени от нови мими, често предизвикват ответна реакция от хора с противоположни възгледи. Подобно на телата ни, които стават по-силни от излагането на бактерии, конфликтите са важни, за да може организъмът да се адаптира и еволюира. Отворената стъкленица на шумния и нецензуриран свят на социалните мрежи – колкото и шокиращ да е понякога – вече е основният двигател на културната еволюция.

Еволюцията не е идеална. Това е процес, който невинаги означава „прогрес“, или поне не както го разбират либералите. Днес както никога досега хората могат да общуват независимо от големите разстояния, но различните ценности продължават да са в сила и често е трудно да се постигне консенсус. С помощта на социалните мрежи както прекалено прогресивно настроените хора, така и екстремните консерватори, получават мегафон, който преди това им е бил отказван от централно контролираните медии. Всяка страна в даден спор може да се окаже победител, в зависимост от посланието и контекста. Този постоянен сблъсък е в тон с биоразнообразието в природата, където конфликтите между организмите и вътре в тях са част от съществуването. Клетъчните структури на живите организми могат да улесняват не само живота и растежа, но така също и болестта и смъртта. Раковите заболявания се развиват в човешкото тяло, като понякога надделяват над имунната система, в други случаи – не успяват. Вирусите постоянно влизат в клетките и подлъгват генетичната им ДНК да им позволи да се възпроизведат. Все пак има и добра новина – ежедневните битки, с които се ангажира имунната ни система, с времето водят до важни промени. В генетичните мутации, предизвикани от вируси и заболявания, се развива дълготрайна противодействаща сила. Именно чрез тези предизвикателства видовете се адаптират и еволюират. Същото важи и за Социалния организъм и човешката култура, която произлиза от него.

Въоръжен с моята метафора и седемте правила имах смелостта да започна да говоря открито по тази теза. Винаги съм бил част от мрежата на публичните оратори в бизнес света, но ми беше писнало да говоря за собствените си начинания или за известни личности, затова започнах да подхвърлям тези нови идеи в пространството. Останах изненадан от крайно позитивните отзиви, които получавах. Осъзнах, че е време да разкажа за големите последици от тези промени пред по-широка публика. Имаше нужда от сътрудник с добро разбиране за това как се разпределят идеите и как мрежовите технологии и глобалните връзки могат да разрушат старите властови йерархии. Ето защо се почувствах изключителен късметлия, когато попаднах на Майкъл Кейси по време на среща между топ предприемачи на острова на Ричард Брансън – Некър Айлънд. Майкъл е уникална личност – признат, сериозен бизнес журналист, написал важна книга за култовия образ на Че Гевара (вероятно един от най-широко разпространените меми в модерното общество), както и книги за световната икономика и за блокчейн – революционната технология зад валутата *биткойн*. С него имах момент на истинско единомислие по отношение на концепцията ми за Социалния организъм. И двамата използвахме здравословна доза сарказъм и хумор. В карибския рай на острова се роди едно крепко партньорство.

Заедно с Майкъл в тази книга се опитваме не просто да хвърлим повече светлина върху органичната природа на бързо променящата се медийна среда, но и да предоставим инструментите, които биха довели до успех в нея. Всички – от изпълнителните директори през военните лидери до детските учители – трябва да разберат как функционира Социалният организъм. Ако не успеем, рисковете са огромни. Уроците, които ще научим от поведението на молекулите, метаболитните пътища, ензимите, биохимичните реакции и гените, са от изключително значение за политици, активисти, представители на бизнеса и всички останали отделни личности или организации, които търсят да развият дигиталния си образ. Успешните маркетинго-

ви стратегии в тази нова комуникационна архитектура изискват да определим как да се свържем емоционално с тези, които работят като нейни вестители – творците и влиятелните хора по целия свят, около които мрежите се оформят по естествен начин. Има уроци за хората, работещи в образованието, които ще открият, че социалните мрежи стават все по-важен механизъм за прехвърляне на знанието и че образователната ни система е фундаментално неподходяща, за да подготви децата за този нов свят. Има важни послания и към бизнес мениджърите, тъй като дифузните връзки в социалните мрежи правят остарели йерархичните командни вериги на организационната теория от XX в. Най-важното е, че с тази книга искам да окуража бъдещите творци, лидери и комуникатори по света да представят своите „мемични различия“ и да имат доверие в социалните платформи, за да успеят да изградят дълготрайни връзки с крайните клиенти и да победят пазителите на статуквото, които все още имат твърде силен контрол върху живота ни.

Тази промяна в мисленето е необходима, защото еволюционната стъпка, която доведе новия биологичен модел на комуникациите, е социалният еквивалент на драматичните промени в еволюцията на живия свят. Можем да направим паралел с онзи момент, когато живите организми за първи път използват от праисторическите блата или когато човекоподобните ни предци слизат от дърветата.

В продължение на хиляди години преди тази промяна, информацията е доставяна чрез вертикален модел. Хората, които държат контрола, са централизирани организации с много власт, независимо дали става дума за църквата, телевизионна мрежа, или вестник. Всяка от тези организации се подчинява на йерархия, определяща кои послания могат да бъдат разпространени с помощта на физическо оборудване като печатната преса или комуникационните кули. В този модел има командна верига, оглавявана от авторитетна личност като изпълнителен директор, който предава инструкции към екипи от служители да следват предварително начертан план за разпространение на материала – неза-

висимо дали става дума за вестник, или новинарска емисия. За разлика от тогава днешната медийна инфраструктура се определя от устройства, свързани чрез децентрализирана, по-непредсказуема и далеч по-органична структура. Дистрибуционната мрежа не се състои от хардуер или работници, които се подчиняват на заповедите на шефовете си, а на повече от един милиард свързани мозъци. Тези мозъци са свързани чрез лични дигитални връзки, които преодоляват времето и пространството и на свой ред създават когнитивни и емоционални пътища. Всеки мозък функционира като биологична технология за избор. Колективната работа на тези автономни единици, а не изпълнителният директор или главният редактор, определя кои послания ще бъдат чути от тълпата и кои ще бъдат забравени.

В тази мрежа на неврони и синапси, идеи като тези, предавани чрез любопитни хаштагове и символични GIF-ове, могат да бъдат разпространени много бързо на големи разстояния. Тези чисти, дестилирани капчици мисъл търсят емоционален резонанс с хората, които на свой ред ги споделят, променят и възпроизвеждат във все по-широки кръгове на влияние. Идеите, които остават, се превръщат в мему, а те оформят структурата, която наричам социална ДНК – закодираните градивни частици, на базата на които обществото ни еволюира. Най-силните от тях са призови за действие, които се позовават на събития, развиващи се в реално време, и създават чувство на спешност. Но някои от тях надграждат предишни идеи, нашата колективна памет за миналото. Мем по мем градим културна рамка на значението, която е постоянно променяща се, реформирана и записвана в дигиталната следа на социалното взаимодействие. Човешкото общество не е имало нищо подобно на това досега.

Майкъл и аз ще се опитаме да защитим тезата, че социалните мрежи представляват най-развитото състояние до момента в еволюцията на човешката комуникация. В следващите две глави ще разберем и как се е стигнало до този преломен момент. Това, което не смятам да правя в тази книга, е да заявявам, че социалните мрежи са идеални. Няма никаква гаранция, че те ще про-

дължат да се развиват по начин, който ще бъде от полза за обществото. Новите играчи, които доминират различните платформи, вече предприемат действия, за да контролират и цензурират информацията – действия, които имат негативно въздействие върху развитието на Социалния организъм и върху целта ни да постигнем открито и жизнено общество. Новите пазители на статуквото нанасят вреди на собствения си пазар – очевиден ефект, доказателство за който е напускането на Facebook от страна на милениалите („милениум“ поколението) и насочването към Snapchat и други платформи с повече свобода и контрол от страна на поколението Z. Този саморегулиращ се механизъм за хомеостаза може да се окаже средството, чрез което социалните платформи ще се придвижат към по-децентрализирана структура. Други технологии за децентрализация могат също да ускорят този процес. Въпреки това, компании като Facebook, Twitter и Google са концентрирали огромен контрол върху живота ни – до степен, в която властта им днес е съизмерима с правителствата на Китай и Индия като най-крупните мениджъри на човешки идентичности в света. Ако те трябва да притежават тази власт, е изключително важно платформите им да бъдат отворени към по-свободен поток на информация, а инфраструктурата и алгоритмите им да бъдат прозрачни. Също така е важно самите ние да бъдем наясно и да упражним влиянието си, за да се случи това.

Ние трябва да променим подхода си. Бъдещето на социалните мрежи трябва да бъде една от основните грижи пред човечеството. Само за десетилетие тази нова форма се позиционира в центъра на обществото на XXI в. В новия свят всичко – от междуличностните решения през маркетинга до политическите структури – бива преобърнато. Как да съществуваме в новата реалност? В най-добрия случай би ни било трудно да сме в крак с нея. Едновременно сме обсебени и ужасени от този нов феномен, опитваме се да го опишем и обхванем, но получаваме само няколко съперничаещи си метафори. Социалните мрежи като маркетингов инструмент, като форум за шегуващи се милениали, които си подхвърлят остроумни забележки, като начин да се поддържа

контакт с отчуждени приятели или семейство или като огромен и шумен градски площад, пълен с полуполудели хора, крещящи обиди един към друг. Нито едно от сравненията не се доближава до сложността на мрежите. Затова просто оставаме объркани.

Имаме нужда да бъдем уверени в социалните мрежи, а не само да стоим в периферията, докато те се движат напред. За да постигнем това, първо трябва да ги разберем. Нуждаем се от пътеводител, който свързва тази привидно непозната и неописана нова концепция с област от познанието, която е далеч по-установена и разпознаваема. Биологията, науката за самия живот, е този пътеводител.